

Alelė Koronel-Kamitan

(Paremta tikra istorija)

Ši istorija nutiko Filipinuose.

Deivas išgirdo, kaip mama pasibeldė į jo miegamojo duris. Atėjo laikas keltis. Jis išsiropštė iš lovos ir nusiprausė veidą. Tada jis prisijungė prie mamos, tėčio ir savo brolių bei seserų svetainėje.

„Labas rytas“, – tarė mama. Deivas mieguistai šypsojosi. Šeima suklaupė ir tėtis sukalbėjo maldą pradėdamas dieną.

„Noriu šį rytą perskaityti trumpą ištrauką iš Raštų“, – pasakė mama. Ji atsivertė Mormono Knygą. „Tai yra Moronio 7:45. „O tikroji meilė nepaprastai kantri ir maloni.“

Deivas ruošdamasis į mokyklą galvojo apie tą Raštų ištrauką. Prieš išeidamas laukan jis sukalbėjo maldą. „Prašau, padėk man šiandien būti maloniam“, – meldėsi jis.

Pamokoje Deivas jautėsi patenkintas atlikėdamas užduotis. Jis atidžiai klausėsi, kaip mokytoja Frida nurodė jiems naujus žodžius, kad išmokytų juos išarti.

Netrukus atėjo priešpiečių metas. Deivas nusipirko karamelizuotų batatų ir šaltų sulčių. Jis atsisėdo prie kitų draugų ir pradėjo kalbėtis.

Netrukus jis išgirdo kelis vaikus, sėdinčius prie kito stalo. Du berniukai šaipėsi iš naujoko vardu Chose. Chose pagal savo amžių buvo mažo ūgio, tačiau jis buvo malonus kitiems ir stropiai mokėsi per pamokas. Kiti berniukai turėjo pasiėmę maisto, o Chose neturėjo.

„Kodėl tu toks mažas? Ar neturi maisto namuose?“ – paklausė Antonijas.

Deivas pasisuko į berniukus kaip tik tuo metu, kad pamatytų, kaip Žoakinas paėmė Chose krepšį ir metė jį Antonijui. Chose nubėgo link Antonijaus pasiimti savo daiktų.

„Prašau, atiduok man mano krepšį“, – pasakė Chose.

Tačiau Antonijas ir Žoakinas nesiklausė. „Tavo krepšys toks senas ir bjaurus!“ – pasakė Žoakinas.

Deivas girdėjo visus tuos grubius žodžius, bet nesiryžo padėti Chose. Ką pagalvos kiti vaikai? Ar Žoakinas su Antonijumi iš jo taip pat šaipysis?

GERUMAS PER PRIEŠPIEČIUS

Ar kiti berniukai iš jo taip pat šaipysis?

Tada jis prisiminė Raštų eilutę, kurią ryte perskaitė mama. *Tikroji meilė yra maloni.* Jėzus Kristus norėtų, kad jis būtų malonus. Tai būtų teisinga.

Deivas atsistojo ir atsisuko į kitus berniukus. „Liaukitės šaipėsi iš Chose. Prašau, grąžinkite jam jo krepšį.“

„Kas tau negerai?“ – paklausė Žoakinas.

„Kodėl taip tyčiojatės iš Chose? Jis nepadarė nieko blogo“, – pasakė Deivas. Tada jis giliai įkvėpė. „Jėzus myli mus visus ir nori, kad būtume malonūs. Prašau, liaukitės šaipėsi iš Chose. Patyčios yra blogai. Jei toliau tai darysite, pakviesiu mokytoją Fridą.“

Antonijas nuleido akis. Jis grąžino Chose jo krepšį. „Atleisk“, – sumurmėjo jis. Jis su Žoakinu grįžo į savo vietas.

„Ačiū“, – pasakė Chose.

Deivas patapšnojo Chose per petį: „Dabar esame draugai.“

Chose nusišypsojo.

Namuose Deivas papasakojo savo šeimai, kas nutiko.

„Tai nebuvo lengva, tačiau tu pasielgei teisingai“, – pasakė tėtis.

„Didžiuojuosi tavimi už tai, kad buvai malonus“, – pasakė mama.

Kitą dieną, kai mama padėjo jam suruošti priešpiečius, Deivas paklausė: „Gal galime padaryti du sumuštinčius?“

„Kodėl? Ar tu toks alkanas?“ – paklausė mama.

Deivas nusijuokė: „Ne, bet vakar pastebėjau, kad Chose neturėjo maisto. Noriu pasidalyti savuoju.“

„Puiki mintis!“ Mama paėmė daugiau duonos ir Deivas padarė dar vieną sumuštinį.

Per priešpiečius Deivas ir Chose sėdėjo ir kartu valgė savo sumuštinčius. Prireikė drąsos, kad sustabdytų kitų vaikų tyčiojimąsi iš Chose. Tačiau Deivui patiko jo naujasis draugas ir jis žinojo, kad Dangiškas Tėvas buvo laimingas, nes jis pasirinko būti malonus. ●